

DANICA.

Katolišk cerkven list.

№ 20.

V četrtek 15. maliga serpana 1852.

Tečaj 1.

Ajdovski in kersanski klasikarji (iz-verstniki) v latinskih šolah.

Na Francoskim je vstal razpor med učeniimi možmi zastran šolstva: eni hočejo, da bi se mladosti v latinskih šolah clo nobeni ajdovski klasikarji v roke ne dajali; drugi, da bi se iz ajdovskih klasikarjev vse izpustilo, kar bi kersanski mladosti v spotiklej biti zamoglo, kakor so delali nekda nepozabljivi jezuiti; tretji spet hočejo, da bi celi klasikarji, kakorsni so, mladosti prepušeni bili. Poslednje je zdaj tudi v avstrijskih šolah, kjer študenti nimajo več nabere (krestomatij) iz klasikarjev, ampak njih cele izdelke v rokah.

Že pred več leti je francoski akademikar Villemain grajal sedanjo navado, da se mladost latinskiga in gerskiga jezika iz spisov samo ajdovskih pisavcev mora učiti, ko se vender tudi v kersanskih spisih starih časov ravno tako čista grešina in latinsina dobi, kakor per ajdih. Sloveči korar Gaume v Niveru perpisuje po pravici nevero, zaničevanje do kersanstva, katero mladenči po izstopu iz višjih šol tako pogostoma nad seboj razodevajo, tudi timu vzroku, da se morajo oni zavoljo naučenja latinskiga in gerskiga jezika le z ajdovskimi klasikarji glave beliti, kersanskih spisov pa ne dobi-jo ne le samo nič v roke, temuč ostanejo tudi v nevednosti, da se per kristjanih prvih časov tako lepa in čista latinsina in gersina dobi, ktera se z uno ajdovskih klasikarjev vredno sme poskusiti. Kratki pogled v nekatere kersanske pisavce ho to nekoliko razjasnil.

A.) V gerskim jeziku.

Znana je apologia (zagovornica) Platonova; koliko pa jih pozna apološki list do Diogeneta, ki je v tako lepim gerskim jeziku spisan, da se nar lepšim izdelkam gerske literature sme peršeti? Kdo de ga je spisal, se ne more izvediti: eni ga sicer perpisujejo sv. Justinu marterniku († 161—169, kakor sv. Polikarp, po spričevanju sv. Hieronima); ali slavni Möhler je dokazal, da je še stareji, ter v začetku družiga stoletja pod cesarjem Trojanam, torej prav blizo apostolskih časov spisan. V tim listu razloži kersanski pisavec svojimu ajdovskimu prijatlu Diogenetu prav lepo, zakaj de tudi kristjani malikov ne častijo, in zakaj de tudi judovske vere nočejo imeti. Popiše potlej sveto življenje takratnih in še poprejsnih kristjanov, in na zadnje našteje vzroke, zakaj de se je kersanska vera tako pozno na svetu perkazala.

Znan v šolah in res hvale je vreden Ksenofon, zlasti kar on od Sokrata, od mlajšiga Cira i. d.

piše. Pa že kar lepoto jezika zadeva, mu sme vredno na stran postavljen biti sv. Teofil, šesti naslednik sv. Petra na škofijskim sedežu v Antiohii do 182. leta pod cesarjem Komodom. Koliko boljši pa je zapadek njegovih listov mem uniga ajdovskiga pisanja! V listu do neverniga Antolika pripoveduje, kako de se Bog ne more s telesnimi očmi viditi, pa tudi ne z duhovnimi očmi razujzdaniga človeka. Potlej lepo našteva, kako se Bog iz stvarjenih reči spoznáva, in vse lepši pripoveduje, kakor Sokrat svojim učencam; govori od vstajenja mesa, od stvarjenja sveta in pada prvih starsev, od svetosti nrave (moral) kersanske vere, od sv. pisma stare zavze in od življenja kristjanov, katero je tako čisto, uno njih ajdovskih bratov pa tako polno razujzdanosti.

Platonovim pogovorom (dialogom) enak je Klemen Aleksandrijski, kteriga spisi so v tako lepim jeziku spisani, da ga tudi v besedni lepoti noben starih ajdov ne prekosi. In ta Klemen je bil kristjan. Bil je od Boga prejel nar lepši talente, ktere je pa tudi pridno obračal. Se kersanske vere prav za terdno zučiti, je po Jutrovim in po Laškim poslušal nar slovečniši učenike, kterih nekteri so se aposteljne same slisali. V Aleksandrii je on bil učenec sv. Pantena, in ko je ta 180. leta od šole odstopil, je bil Klemen njegov naslednik. Nar svitlejši zvezde kersanske učenosti, kakor Origen, Aleksander Jeruzalemski i. d., so izšli iz njegove šole. Zavoljo silniga preganjanja kersanske vere je 202. leta mogel zbežati, in je v visoki starosti umrl okoli 247. leta.

Zraven govorov slavniga ajda Demostena zaslužijo stati že po ličnosti jezika, obilnosti v mislih in govorski lepoti, homilije sv. Basilija, nadškofa v Kapadoški Cesareji (330—379). Kako lepe so dalej, že le kar govorsko umetnijo zadeva, sv. Janez a Krizostoma (Zlatousta) homilije čez liste sv. Pavla, šest bukev od duhovskega stanu, 21 govorov od štev, posebno drugi izmed njih!

Ravno tako se smejo s Homeram meriti heksametri, ki jih je kersanski pesnik Nonnus v 5. stoletji pisal.

Sv. Janez Damascan, tudi Mansur ali Kisorroas imenovan, ki je 754. leta umrl, ni samo v prozi (nevezanim govoru) veliko pisal, ampak tudi veliko pesem in ôd zložil, v kterih on vse druge gerske cerkvene očake prekosi. Za to je on tudi dobil imena: „božja in prijetno glasijoča lira, petja polna cikada, lepo pevajoča slavica.“ Pesmi in ode Majumniskiga škofa Kozma in Nicejskiga metropolita Teofana slove še dandanašnji v gerski cerkvi.

B.) V latinskem jeziku.

Kakor v gerškem, tako se tudi v latinskem jeziku dobi dovolj spisov kersanskih mož, kateri se zastran svoje govorske in pisavne lepote z nar imenitnimi ajdovskimi klasikarji smejo meriti. Nar večji slavo zasluži tukej sv. Ciprian, Kartagenski skof, obglavljen zavoljo kersanske vere 14. kim. 258. leta. Njegovi spisi, kakor 83 listov, od cerkvene edinosti, od Očenaša i. t. d. so po zapopadku in po jeziku tako lepo izdelani, da jih sv. Hieronim, sv. Avgustin, Laktanci, Vincenci Lerinski ne morejo prehvaliti. — Še pred sv. Ciprianom je Minuci Feliks bukve po imenu Oktavi v prav lepi latinsini spisal, v katerih on kersansko vero zoper očitane aidov brani. — Laktanci, ki je okoli 330. leta v Trieru umrl, se sploh kersanski Ciceron imenuje; tako lepiga, gladkiga latinskiga jezika so njegovi spisi, sosebno njegovih „sedem bukev božjiga podučanja“ (institutionum divinarum libri septem).

Prudenci Aureli Klemen je med kersanskimi pesniki nar večji. Rojen na španskem v Saragosi 348. leta, je bil zveden pravdosrednik, potlej clo v službi na dvoru cesarja Teodozja. Ali že 50 let star, je rekel sam sebi: Kaj ti pomaga vsa čast in veselje tiga sveta za večnost? V njih ne najdeš Boga, čigar lastnina si. Torej saj na pragu življenja zapusti, o duša! svojo nes pamet in greh. Saj v pesmih hvali svojiga Boga: — vojskovati se hočem zoper krivo vero, braniti katoliško vero, razdevati darove malikovavcov, drobiti tvoje malike, o Rim! Hvalil bom v pesmih martnike, prepeval sv. aposteljne.“ Krona njegovih izdelkov je 14 pesem (ποιήματα) h časti sv. marternikov Lavrencia, Evlalije, Vincencija i. t. d., in 12 pesem: μετὰ τὸν πόλεμον. Ze Sidoni Apolinar permeri Prudencija s Horacijem in anglez Bentley ga naravnost imenuje kristjanskiga Horacija.

Jezuit Jakob Balde († 1688 v Neuburgu) je toliko in v tako lepi latinsini pesniških spisov zložil, da zasluži ime kersanskiga Horacija. Ali kakšni razločik je v tvarini, ktera ta dva moža prepevata? Pesniški izdelki ajdovskiga Horacija so polni ostudnih reči, njegovih od in zabavlic čisto serce ne more brez izjeme brati. Balde pa prepeva v Horacijevi latinsini visokost božjo, ljubezen Jezusa Kristusa ali njegove diviske matere Marije, dalej vojvoda Maksimiliana, cesarja Ferdinanda II., Tilla, Papenheima in druge viteze, kateri so v tridesetletni vojski katoliško vero branili zoper napade protestantov.

Ali dozdaj so komaj duhovni kaj slisali od tih, in brez števila drugih kersanskih izvrstnih pisavcov v gerškem in latinskem jeziku. Studentam so njih izdelki večji del popolnoma zakriti. Le ajdovsina se jim je, pogosto v očitno škodo sv. vere, čez vso mero povzdigovala, ker s tem slast in veselje za svetišče rado po vodi gre. V. Sezun.

Misjonske naznanila

g Dr. Knoblerja do središnjiga odbora Marijne družbe na Dunaju.

(Dalje.)

Misjonarji sv. Franciška imajo v zgornjim Egiptu od Siuta do Nagade, ki je nekoliko nad Kenh-am, selisa v Ahmin-u, Girgeh-u, Tahti, Fahrshut-u in v nekterih drugih manjših krajih, kjer so naseljene koptiške družine. Pred kakimi

200 leti so ti misjonarji začeli od katoliške cerkve ločene (razkolniške) kopte *) spreobračati, njih prizadevanje do dne današnjiga se je pa le bolj po malim srečno skazalo. To je perpisati nekaj terdovratni natóri tega stariga, od nekdanj po turškim nasilstvu popačeniga naroda, nekaj pa naj berže tudi pomankanju primernih misjonskih šol, ker ti mašniki, sploh samotni po sicer prostornih staniših, komaj zamorejo tegniti, kar je treba za božjo službo in domačinstvo, in nimajo časa, se šolstva do dobriga vspeha prijeti, ter zdravo seme čednosti in resnice v nedolžne serca mehke mladosti saditi, ga pri njegovi rasti uime varovati in mu streči. Torej misjonarji tukej večkrat le s trudam tudi svoje male občine ohranijo, ker nepridne ovčice, kolikorkrat jim njih pastir ne stori po volji, večidel peržugajo, da ga bodo popustile in k ločenim rodovincam ali celo k mahometancam perstopile. In ako to v slepi strasti res spolnijo, jim verh dušne škode to tudi vselej že v časnih rečeh škoduje, ker nimajo nikogar zmed teh dveh věrcov (koptov in turkov), kateri bi se v sili zoper kakoršno si bodi krivico za nje pogal. —

Po vodi skoz gornji Egipt smo se mogli bojevati zdaj s kratkimi nasprotnimi viharji, ki so se nar bolj vroče ure čez dan v vertincih vzdigovali ter od vsih strani prihajali, zdaj s tišinami, da po cele dni ni bilo nič vetra. Le kterikrat od časa v čas je vlekel vgodin vēter, kteriga smo se pa tudi vselej poslužili, dalje broditi, akoravno smo mogli marsiktero imenitnost, ki smo jo na bregu vidili, opustiti, da je nismo šli ogledat. Kej posebniga za nas in za domačine je bilo to, da je bilo obnebje pogostama z dezevnimi gostimi oblaki prepreženo, ktero je v teh krajih sicer vedno jasno. Dvakrat smo imeli ondi velike navihite z hudim bliskanjem in gromenjem in precej obilnim dežjem. Ob večernim mraku do pozne noči smo na obzoru gledali večkrat pogosto pobliskovanje znad hribov, kateri so proti jutru. Ravno tačas pa so se na nasprotni strani jasno svitile ozvezdja kakor goreče luči lesketale in ferkljajoči utrinki so po širokim nebesu križem švigali, dokler se ni dan zaznal.

31. kozoperska smo se perblizali, v pohlevni sapi jadreči, slovesni zemlji, na kateri je stalo mesto Tebe (Teben), gospodovavka zgornjiga Egipta. Tukaj so izhajali prezali zakladi veličanskih poslopniskih (arhitektonskih) del v blisavi in lepoti ob Nilovih bregovih. Ta zemlja je dosegla verh popolnamosti v svojih umetnijah že ob času, ko so nase domačinske zahodnje dezele, zagernjene v oblačilo nevgodniga obnebja, bile še napolnjene z zgoli divjimi pušavami, in se le Evander s svojimi serènimi tovarši je iz Arkadije čez morje persel, in je obdelal zemljo, ki je imela pol taviženta let poznejši v njo položena biti podstava, iz ktere se je vzdignila starodavna gospodovavka sveta (namreč Rim) ob Tibri. — Ta čudo lepa okrajna s svojimi podertijami in spominki, ki so z njo sklenjeni, popotniku vživo pred oči stavi, kako se časi spreminujejo! — Ceste, tempelni, grobniša (mausoleje) so ali s svojo lastno silno tezo, ali pa z goratimi kupi rudečkasto rumene sipe od pušave semkaj obsuti. Ob strani in med naj goršimi spomeniki v Karnaku in Luksoru imajo umazani Arabci svoje

*) Koptov je nekako 80- do 120 tavižent duš, ki so naseljeni po Egiptu, Nubii, Abisinii in na otoku Cipri. Najberže so vnuki starih Egipcianov. So sicer kristjani, pa odločeni od katoliške Cerkve (monofiziti), kakor p. greki ali luterani. Vredništvo.

staniša v revšini in uboštvu stepene iz gléna in blata. Na mestih, kjer je nekda blagodarni Nil naj rodovitniši setnice vročiga nebniga pasa s svojo, od daljniga zbrano vodo napajal, rase zdaj na slabo obdelovanim obrežju plevél in ternje, po katerim zadovoljivi prebivavec pušave, velbljud, sebi pičle kreme íše. — Sem od hribov, iz pušavniških stanic se jasno nebo ne razlega več od soglasniga petja pa Bógu navdihnjenih junakov, kateri so sami sebi vojsko napovedovali, breme zémeljskiga trupla mertvili, serce in duha v svetih pesmih k Bogu povzdigovali. Časna velikolépnost, kersanska pobožnost — vse to so zaporedama že od davno nenasitljivi premagovavci in serditljivi preganjavci kersanstva pregnali iz tega kraja. Vse okrog je pušava — od ljudi vpustotena pušava. Le edino jasno nebo ostane vedno enako, ter gleda doli z višave. V jasni svitlobi je pogledalo jutranje solnce od jutra sem, in je lilo v gostih žarkih pisano svitlobo v posamezne oddelke resnotne okrajne. Nad svojimi mračnimi obseněji so molele kviško po nezmerni planjavi razkropljene mogočne podertine znad rumeniga peska. Z izdolbljenimi stanicami napolnjene sprednje pečine Libijenskih gorá so, po razbitju solčnih žarkov, kakor opanljivo namalane na nasprotni strani odsévale. Visoke palme pa, ki so od rodu do rodu, kakor neločljive tovaršice, čudne spremembe tisočletij gledale, ko so se v tem marsikteri staroegiptovski spomeniki razleteli, oné svoje glave nad vse té nasěncja (panoramo) mirno kviško vzdigujejo, in s svojo žalostjo celi okrajni vtisujejo znamenje mile žalosti in slovečnosti. —

(Dalje sledi.)

Pastirski list

Njih milosti Antona Martina lavantinskiga škofa do njih duhovstva.

I.

Razglašenje papeževiga poterjenja za molitevno družbo ss. Cirila in Metoda; nova vabitev k pristopu.

Ko je spričevavec sv. Peter Aleksandrijski zavoljo vere v ječi omagoval in kervave smerti pričakoval, se mu je perkazal Jezus v svetlih ko sneg belim oblačilu, ki je bilo pa od verha do tal razparano. Sv. pastir nad tem stermi in praša Jezusa: „Gospod! kaj to poméni? Kdo ti je obleko stergal?“ Kristus mu odgovori: „To je Ariž storil, ker je s svojimi lažnjivimi nauki mojo Cerkev nekaj že razparal, nekaj jo bo še hujsi razparal.“ — Kar je storil napuhnjeni Ariž Cerkvi Božji v četrtem stoletji, to je ponovil ošabni Foci v devetim, to je dokončal časti lakomni, zviti Michael Cerulari v enajstim stoletji: raztergala sta drago svatovsko oblačilo Jezusa Kristusa — njegovo Cerkev narazen v dva velika kosa, in sta napravila obžalovavno ločenje (razkolništvo) med zahodnjo (rimsko) in izhodnjo (greško ločeno) cerkevjo. To nesrečno ločenje sleherniga verniga kristjana od 800 let sem v serce boli, ako pomisli, de zlasti ravno to ločenje je tudi Izlamu (turški veri in oblasti) v tri dele sveta vrata odperlo, jih na milione k odpadu od vere zapeljalo, narlepši kersanske občine razderlo in zibel kersanstva v pušavo spremenilo.

To žalostno cerkveno razdertje pa ni nobenimu ljudstvu v Evropi tako globokih rán usekalo, kakor Slovenam, ki so bili v 9. stoletji po apostolskih

bratih ss. Cirilu in Metodu za kersanstvo pridobljeni in s sveto rimsko katoliško Cerkevjo sklenjeni; z nesrečnim cerkvenim ločenjem 11. stoletja pa razderti, de se zdaj 22,349.000 katoličanov, 54,011.000 ločencov (razkolnikov), 1,531.000 protestantov (luteranov) in kakih 800.000 mohametanov šteje. V brezno cerkveniga razdertja se je pogreznila Slovénam lepa zvezda kersanske obdelanosti (izobrazbe), ktera jim je bila v 9. stoletji z vvodam občinske po kersanstvu posvečene pisavne besede v toliki svitlobi izšla: v te silno globočino se je vderla Slovénam zarja občinskiga slovstva. Narodovo serce, njegova vera mu je bila razcepljena, z vsakim stoletjem je prepad med oběma ločinama večí bil, vse zedinovanje je bilo, malo de ne, brez vspeha, Kristus se dandanašnji kaže oblačilo svoje svete Cerkve, bolj ko kdej popred, raztergano, zlasti med obilnimi kolonji sicer takó pohlevnih, obilno obdarovanih Slavskih rodov, ki so si tako blizo — in vender tako deleč med seboj.

Misel me je gnala, želja me je presunovala, de bi se že skorej nad nami spolnila tista molitev našiga ljubeznjiviga Odrešenika, ktero je gredé k svojimu Očetu tako perseréno in goreče molil, nas vse z vezjo Resnice in Ljubezni zediniti, ker le samo iz tega je svetu spoznati, de smo njegovi učenci. — Iz tega namena sim lansko leto o naših obějih duhovnih vajah željo razodel, de naj bi se pod obrambo Marije Matere Božje in slovenskih apostelnov ss. Cirila in Metoda (deleč od vsačiga deržavnijskiga ali političkiga namena, in brez vsake osebné koristi) k zedinovanju nezedinjenih grekov spleh in posebej ločenih Slovénov (Slovanov) molitevna družba napravila, ktere družniki bi nase vzeli, vsaki dan 1 Očenaš in 1 Česenomarijo moliti, s pristavkam: Ss. Ciril in Metod, za nas Boga prosita! v god teh bratovskih Varhov (9. sušca) duhovni maševati, neduhovni pa ali v god, ali pa skoz osmino enkrat v ta namen zakramenta sv. pokore in sv. R. Telesa prejeti, in, kolikor Bog dá, udov tej bratovšini pridobiti.

Veselo in enih misel je bilo povabljenje sprejeto; veliko jih je perstopilo k temu drustvu, ne le samo iz moje, amkak tudi iz sosednjih škofij, na Ogerskim in v Galiciji je naša bratovšina sosebno veselo pohvalo našla. Na tavžente vernih duhovnov in neduhovnov z nami že kvisko serce in roke vzdiguje k Očetu ene Edine resnice in ljubezni, de naj bi med nami kristjani ne bilo nikakorsne ločítve (1. Kor. 1, 10), de naj smo veliko več popolnoma eniga serca in enih misel, kakor sta Oče in sin Eno, de svet veruje, de ga je on poslal, (Jan. 17, 21—22), in de bi bil skorej En Pastir in En hlěv kakor v nebesih tako tudi na zemlji. (Jan. 10, 16.)

Dokler velik del francozovskiga za spreobrnjenje Rusov ter za zedinjenje greske in katoliške Cerkve goreče moli, je viditi, de dobrotljivi Bog nar poslednjiši dobo tudi naši poskušnji s preveselim nasledkam tolažbo in serénost daje. Ker skoz leto je prestopila knezinja Naraki, ki je v bližnji sorodnini z rusovskim cesarjem, — ste v Krasovski stolici dvé celi občini s 6000 dušami s svojimi duhovni vred prestopili, — je tudi v primorskim mestu Bukari nedavno Jur Bosarić prestopil iz ločene greske v naročje katoliške Cerkve z veselim upanjem, de jih bo v kratkim veliko družih nasledovalo njih zgledu.

Tej molitevni družbi pervoljenje vesoljniga keršanskiga Očeta pridobiti in mu materinski blagoslov sv. Cerkve sprostiti, sim jo položil pred kolena sv. Očetu Piju IX. in sim sinovsko poprosil, pobožnim deležnikom nekatere odpustike podeliti, in tako društvu znamenje prave katoliške družbe dati. Z navadno očetovsko ljubeznijo so namestnik Kristusov na zemlji mojo prošnjo uslišali in naslednje dvoje pisanje dali, ki ga vam, ljubi Bratje, v vašo radost po besedi naznanim.

(Nasledova papežev pismo.)

Ogled po Slovenskim.

Iz Šent-Andreja so prečastiti knez in škof gosp. Anton Martin blagovolili poslati nekoliko podob bratovštine sv. Cirila in Metoda, ki so iz umetnižnice avstrijskiga Lojda v Terstu. Na eni strani sta prav lično izdelana sveta brata Ciril in Metod z dvema angelama, katerih eden škofovo palico, drugi pa škofovo kapo v roki derži. Zdolej je podpis: Preljuba sveta brata, apostola Slovanov, pobratita naš cerkvi pravovernih kristjanov! — Na drugi strani je naslednje pisanje: Braterna sv. Cirila in Metoda zediniti razkolnike s sv. katoliško cerkevjo, katero so poterdili Pij IX. 12. veličiga travna 1852. — I. Opravila braterne. 1) Moli se vsak dan 1 očenaš in česna Marija. 2) Na godovno sv. Cirila in Metoda (9. sušca) ali en drug dan te osmine so v namen braterne sv. maša služi, ali po vredni spovedi sv. obhajilo prejme. 3) Vsakdo skerbi, da svojih sosedov, prijatelov in znancev, kolikor Bog da, tej bratovštini udov pridobi. — II. Odpustki braterne. Popolnoma odpustki po vredni spovedi in sv. obhajilu, ako se v posvečeni cerkvi v namen papeža nekoliko moli: 1) Na dan pristopa; 2) poslednjo uro, ako se presveto ime Jezus, če ne ustmeno, saj v srcu izreče; 3) na godovno sv. Cirila in Metoda, ali en drug dan te osmine; 4) odpustik 7 let in 7 štiridesetdank (po 40 dni) v 4 drugih praznikih leta (v Lavantinski škofli vsako kvaterno nedeljo); 5) odpustik 60 dni za vsako dobro delo, ki se s spokorjenim srcem pobožno stori. III. Molitva braterne. O Bog, kateri si nas po sv. bratih Cirilu in Metodu k edinosti vere poklical, zedini zopet odločene brate in sestre naše k svoji sv. katoliški cerkvi, naj bode kakor v nebesih, tako tudi na zemlji le en hlev in en naj viši pastir pravovernih kristjanov. Tega te prosimo po zasluženju Jezusa Kristusa, po prošnji Marije, sv. Cirila in Metoda, in vseh tvojih svetnikov. Amen. 1 Očenaš, 1 Česna si Marija i. t. d. Sv. brata Ciril in Metodi! za nas Boga prosita. — Te podobice so pa velike in za ljudi predrage; torej pravijo prečastiti škof, da so dali pri Devici Marii na Švajcarskim (Einsiedeln) bolj ličnih malih podobice narediti, katerih pa se niso dobili. Berž ko jih dobé, jih obljubijo nekaj vredništvu poslati, ker slišijo, da jih po mnogoterih krajih močno želé. Ker smo imena deležnikov od mnozih krajev dobivali s priporočevanjem za podobice, nam zadevni gospodje tačas zamorejo naznaniti, koliko pri eni meri bi jih želeli. Drage, mislimo, ne bodo, ker bodo majhne.

Od sv. Trojice nad Cirknico pišejo g. ondotti duhovni pastir, da je šesti dan t. m. ondi toča tako hudo puhala, da sedajni rod kej tagica še ne pomni. Uderla se je ob 1. 5 popoldne, je pol ure tolkla in je bila take debelosti, da je pet zern eno libro tehtalo, in še tretji dan po tem je je polno bilo pod kápi. Vse upanje prebivancev je bilo pod milim nebom, zlasti ker so bili že tudi ajdo in repo o Kresu vsejali, in — vse je slo! Milo je bilo, kako so otročiči kričali, odraščeni

vpili in živina na polji rjula. Nasledik je, da v več vaséh ne bota ne serp ne kosa nič dobila, ter nekteri ne pešice moke ne bodo perdelali in še živino bodo mogli oddati! Ako se pomisli, kako težko so ljudje že novine perčakovali, je lahko spoznati, kolika je nesreča, kolika stiska in nadloga, in da ljudém ne bo moč prebiti, ako ne bodo od visoke vlade in dobrotnih bratov Slovencev pomoči dobili. (Ako se kako dobrotno serce usmili in kej dá, bo Danica z veseljem naznanila in na svoj kraj odpravila. Vred.)

Iz Studenca smo prejeli od gospoda M. Narobeta 32 imén deležnikov bratovštine sv. Cirila in Metoda. Zdaj jih že več tavžent samo po Krajskim vsak dan moli za spreobrnjenje zbeganih grekov; Bog jih hitro usliši!

Iz Ljubljane. Letaenje binkoštno praznike je v Ljubljani 1469 keršnikov zakrament svete birmo prejelo; in od 27. rožnika do 8. maliga serpana so jih premilostivi Ljubljanski knez in škof birmali v Radečah 551, v Boštanju 387, v Čatežu 322, v Leskovcu 708, v Šentjerneju 816, v Stopiču 236, v Semiču 808, v Črnomlju 1095, v Vinicah 981, v Podzemlju 376, v Metliki 1081, v Novim Mestu 952, vseh skupej 8313. Med njimi jih je bilo 20 iz Štajarskiga, in 473 iz Horvaškiga.

Iz Ljubljane. Gospod Jožef Hočevnar, prefekt v Alojzjevišu in namestni učenik v Ljubljanskim gimnazij, je izvoljeni fajmošter na Homcu.

Razgled po keršanskim svetu.

Rim. „Volkshalle“ piše, da so bile čudne prikazni na podobi Matero Božje v Rimini v Rimu od sv. Očeta natančno preiskane in po vseh okoliščinah in pričah presojene. Presojevanje je dokončano in nar vikari duhovna oblastnija je te prikazni kakor práv in resničnin čudež spoznala. Neki izverstin protestant, ki je imel perložnost se prepričati, kako natančno in oestro v Rimu pri tacih prigodkih delajo, je že pred nekaj leti pisal, rekoč: Samo na sebi že se mora čudež imenovati, ako se v Rimu čudež za čudež sprejme. Tako oestro je presojevanje.

V Rimu so 4. vel. trav. v cerkvi sv. Roka 4 Anglezi v katoliško Cerkev prestopili.

V Liverpoolu se je valed misijena, ki so ga imeli, 30 protestantov oglasilo v katoliško Cerkev prestopiti.

* Protestantški duhoven, g. H. L. Rihard, mož sosebniiga govornišva in blaziga serca, so je pripravljat tri leta in se je nedavno v Ohia vernil v katoliško Cerkev. — V Visbadnu se je pokatolčil protestanski pastor g. Christfreund in z njim cela njegova družina mesca svečana. Na belo saboto pa je bila v Virtembergu grafinja Beroldingen, rojena protestanka, sprejeta v naročje katoliške cerkve.

* V vesoljnem Kladskem vikariatu na Sležanskim, ki gre pod Praško nadškofijo, se je gorečnost ljudstva in duhovstva lepo skazala. Desiravno je ondi samo 141,191 katoličanov, vender so je za srednjofrikanski misjon nabralo 1322 gold. sr.

* Od turkov se učimo praznik posvečevati! — V neki cesarski delavnišnici delajo kristjanje katoličani v Carjigradu. Vodja imenovane fabrike — turk — je na veliki petek delavcem doma ostati in svojo pobožnost opravljati dovolil. Nekteri spačenci zmed njih pa so se izgovarjali, da jim ni treba praznovati in čejo delati. Ali vodja jih je odvergel od dela, „ker se ni lahko nadjati, da bi ljudje Sultanu verno služili, kateri se ne menijo za dolžnost do Boga.“ —